

พระธรรมกายนั้นไซ้
ตนที่เที่ยงจรงนา
มนุษย์เสาะแสวงหา
ถูกที่กลางกายแล้

อิตตา
ของแท้
ห่อนหยุด
จักได้พบเจอ

ตะวันธรรม

ในท้องมีพระธรรมกาย

วันศุกร์ที่ ๔ กันยายน พ.ศ. ๒๕๕๒

(เมื่อเราได้สวดมนต์บูชาพระรัตนตรัยกันเสร็จเรียบร้อยแล้ว
ต่อจากนี้ไปตั้งใจเจริญสมาธิภาวนากันนะ.....)

...ให้ทิ้งทุกอย่าง ปล่อยวางทุกสิ่ง แล้วก็รวมใจไปหยุดนิ่ง ๆ
นุ่ม ๆ ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ซึ่งอยู่ในกลางท้องของเรา ใน
ระดับที่เหนือจากสะดือขึ้นมา ๒ นิ้วมือ

หรือจำง่าย ๆ ว่า อยู่ในบริเวณกลางท้อง ในระดับที่เรา
มั่นใจว่า เหนือจากสะดือขึ้นมา ๒ นิ้วมือ ตรงนี้เรียกว่าฐานที่ ๗
ซึ่งเป็นตำแหน่งที่สำคัญของใจเรา เป็นตำแหน่งที่ถูกต้องดีงาม
ที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทุกพระองค์ พระสัพพัญญูพุทธเจ้า พระ
ปัจเจกพุทธเจ้า พระอรหันต์ทั้งหลาย หลังจากที่ใจของท่านทิ้ง
ทุกอย่าง ปล่อยวางทุกสิ่ง ใจของท่านจะมาหยุดนิ่งอยู่ที่ตรงนี้

ที่ทั้งทุกอย่าง วางทุกสิ่ง เพราะท่านเห็นภัยในสังสารวัฏ ภัยจากการเวียนว่ายตายเกิดที่นับครั้งไม่ถ้วนในภพสาม คือ กามภพ รูปภพ อรูปภพ ภัยที่เกิดจากความไม่รู้เรื่องราวความเป็นจริงของชีวิต ไม่รู้ว่าตัวเองก็ยังไม่รู้อะไรเลย หรือแม้รู้ว่าตัวเองไม่รู้ แต่ก็ยังไม่รู้ว่าจะไปศึกษาที่ไหนกับใคร เพราะฉะนั้นมันเป็นภัยในสังสารวัฏ

ชีวิตในสังสารวัฏล้วนตกอยู่ภายใต้กฎแห่งกรรม กฎแห่งการกระทำของเราทางกาย ทางวาจา ทางใจ ความคิด คำพูด การกระทำต่าง ๆ โดยที่เราไม่รู้เรื่องเลยว่ามีกฎนี้บังคับบัญชาอยู่ แล้วยังมีกฎของไตรลักษณ์ ความไม่เที่ยง เป็นทุกข์ ความเป็นอนัตตา ความไม่เป็นตัวตนของตัวเอง และกฎเกณฑ์ต่าง ๆ อีกมากมายที่มนุษย์สมมติขึ้นมา เป็นกฎหมายบ้าง กฎโน่นกฎนี้สารพัดไปหมด และก็อยู่ภายใต้กฎดังกล่าว อะไรนิดอะไรหน่อยก็ล้วนมีผลทั้งสิ้น ถ้ามีกิเลสก็มีการสร้างกรรม พอสร้างกรรมก็มีวิบาก มีผลของการกระทำ ไม่ว่ากรรมดีหรือชั่วก็จะมีภพรองรับ ทั้งทุกข์และสุขก็เวียนว่ายตายเกิดซ้ำ ๆ ซาก ๆ อย่างนี้ เพราะฉะนั้นชีวิตในสังสารวัฏจึงเป็นทุกข์ เพราะความไม่รู้นี่แหละ

ช่วงใดที่เกิดเป็นมนุษย์ ไม่ประมาทในการดำเนินชีวิต ก็คิดแต่จะละชั่ว ทำความดี ทำใจให้ใส สังสมบุญกุศลกันไป

ชีวิตก็สูงส่ง ละโลกแล้วไปเกิดในเทวโลกสุคติโลกสวรรค์ ช่วงใด
ประมาทในการดำเนินชีวิตจะด้วยความไม่รู้หรือเพราะอะไร
ก็แล้วแต่ ชีวิตก็จะตกต่ำพลัดไปในอบาย ในมหานรก อสุสทนรก
ยมโลก เปเรต อสุรกาย สัตว์เดรัจฉาน

ชีวิตก็เป็นอย่างนี้ เวียนตายเวียนเกิดนับครั้งไม่ถ้วน ไม่ว่า
จะเป็นชนชั้นล่าง ชั้นกลาง ชั้นสูง ล้วนมีทุกข์ทั้งสิ้น ชนชั้นล่าง
ก็ทุกข์แบบชนชั้นล่าง ชนชั้นกลางก็ทุกข์แบบชนชั้นกลาง ชนชั้น
สูงก็ทุกข์แบบชนชั้นสูง มีทุกข์ประจำตัวกับทุกข์ที่จรมา เช่น
การพลัดพรากจากสิ่งที่เป็นที่รัก ประสบสิ่งที่ไม่เป็นที่รัก ปรารถนา
สิ่งใดไม่ได้ดังใจ ทุกข์จากความแก่ ความเจ็บ ความตาย สารพัด
ทำให้โศกเศร้าเสียใจ คับแค้นใจ พร่ำพิไรรำพัน

เพราะฉะนั้น ท่านจึงเห็นภัยในวัฏสงสาร ก็แสวงหาทาง
หลุดพ้น และในที่สุดก็มาพบตอนที่ท่านถึงทุกอย่าง ปล่อยวาง
ทุกสิ่ง แล้วใจก็จะมาหยุดนิ่ง ๆ นุ่ม ๆ อยู่ที่ศูนย์กลางกายฐาน
ที่ ๗ ที่กลางท้องเหนือสะดือขึ้นมา ๒ นิ้วมือ ตำแหน่งตรงนี้จึง
เป็นตำแหน่งที่สำคัญ เป็นที่หยุดใจของเรา และของทุก ๆ คน
เพราะเป็นต้นทางที่จะบรรลุมรรคผลนิพพานไปสู่ความหลุด
พ้นจากกิเลสอาสวะ ซึ่งเป็นสาเหตุความทุกข์ทรมานของชีวิต

ใจท่านจะมาหยุดนิ่งอยู่ที่ตรงนี้แหละ หยุดนิ่งกระทั่งถูกส่วน
ก็ตกศูนย์เข้าถึงดวงธรรมภายใน ลอยขึ้นมาเป็นดวงใส ๆ

อย่างเล็กขนาดดวงดาวในอากาศ

อย่างกลางขนาดพระจันทร์ในคืนวันเพ็ญ

อย่างใหญ่กึ่งขนาดพระอาทิตย์ยามเที่ยงวัน

ใสบริสุทธิ์ประดุจเพชรลูกที่เจียรระโนแล้ว ไม่มีตำหนิเลย ดวงนี้เรียกว่า **ดวงปฐมมรรค หรือดวงธัมมานุปัสสนาสติปัญญา** เป็นความบริสุทธิ์เบื้องต้นที่เห็นได้ สัมผัสได้ เข้าถึงได้ ที่มาพร้อมกับความสุข ความบริสุทธิ์อันยิ่งใหญ่ที่ไม่เคยเจอมาก่อน เป็นความสุขที่ลาภยศสรรเสริญสุขให้ไม่ได้ ความพร้อมด้วยกามสุขให้ไม่ได้ ในเบญจกามคุณ รูป เสียง กลิ่น รส สัมผัส ธรรมารมณ์ ให้ไม่ได้ เป็นความสุขที่เป็นอิสระ กว้างขวาง ปรากฏเกิดขึ้น

แล้วก็เห็นสิ่งที่มีอยู่แล้วในตัว เห็นไปตามลำดับ คือ มรรคผลนิพพาน มีอยู่แล้วในตัว แต่ไม่รู้ว่ามีอยู่ และไม่เฉลียวใจว่ามี อีกทั้งไม่ทราบวิธีที่จะเข้าไปถึง ได้เห็นสิ่งเหล่านี้ เป็นชีวิตที่ซ่อนเร้นอยู่ภายใน เป็นชั้น ๆ เข้าไป ซ่อน ๆ กันอยู่ เห็นภายในกาย เช่น

กายมนุษย์ละเอียด ซ่อนอยู่ในกลาง กายมนุษย์หยาบ

กายทิพย์ ซ่อนอยู่ในกลาง กายมนุษย์ละเอียด

กายรูปพรหม ซ่อนอยู่ในกลาง กายทิพย์

กายอรูปพรหม ช้อนอยู่ในกลาง กายรูปพรหม

กายธรรมโคตรภู ช้อนอยู่ในกลาง กายอรูปพรหม

กายธรรมพระโสดาบัน ช้อนอยู่ในกลาง กายธรรมโคตรภู

กายธรรมพระสกิทาคามี ช้อนอยู่ในกลาง กายธรรมพระโสดาบัน

กายธรรมพระอนาคามี ช้อนอยู่ในกลาง กายธรรมพระสกิทาคามี

กายธรรมพระอรหัต ช้อนอยู่ในกลาง กายธรรมพระอนาคามี

จะมีกายช้อน ๆ กันอยู่อย่างนี้ นับตั้งแต่กายมนุษย์หยาบเรื่อยไปถึงกายสุดท้ายมีทั้งหมด ๑๘ กาย จะช้อนเป็นคู่ ๆ คือมีกายหยาบ-กายละเอียดของกายนั้น เป็นคู่ ๆ ช้อน ๆ กันอยู่ ไตใหญ่หนักขึ้นไปเรื่อย ๆ บริสุทธ์มากขึ้นไปเรื่อย ๆ แต่ละกายก็จะเชื่อมโยงด้วยดวงธรรม ๑ ชุด ๖ ดวง คือ ดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน ดวงศีล ดวงสมาธิ ดวงปัญญา ดวงวิมุตติ และดวงวิมุตติญาณทัสสนะ เป็นสิ่งที่มีอยู่แล้วข้างใน ไม่ได้ไปปรุงแต่ง แต่ว่ามนุษย์ไม่ทราบว่ามียู่

ทั้งหมดนี้จะช้อน ๆ กันอยู่ภายใน เป็นชั้น ๆ กันเข้าไป สิ่งทีบริสุทธ์กว่าจะช้อนอยู่ในสิ่งที่บริสุทธ์น้อยกว่า กายที่โตใหญ่กว่าจะช้อนอยู่ในกลางกายที่เล็กกว่า ของใหญ่อยู่ในของเล็กได้เพราะละเอียดกว่ากัน บริสุทธ์กว่ากัน

คำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทุกพระองค์ มุ่งเน้นเพื่อให้เกิดความบริสุทธิ์ คือให้ขจัดสิ่งที่เป็นมลทินของใจ สิ่งแปลกปลอมเข้ามาเป็นต้นเหตุให้ไม่พบกับความสุขมีแต่ความทุกข์ทรมานของชีวิต ทำให้ไม่เป็นอิสระ ต้องเป็นบ่าวเป็นทาสของเขา เป็นบ่าวเป็นทาสของกิเลสของอาสวะ

พระองค์จะสอนให้ชำระกาย วาจา ใจ ให้บริสุทธิ์เข้าไปถึงสิ่งที่บริสุทธิ์เพิ่มขึ้นจนบริสุทธิ์ที่สุด คือ กายธรรมอรหัตต์หน้าตัก ๒๐ วา สูง ๒๐ วา ด้วยวิธีการที่ง่าย ตรง ลัด ประหยัดสุด ประโยชน์สูง คือ นำใจมาหยุดนิ่งอยู่ที่ตรงนี้ ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗

ถ้าใครหยุดได้ก็เข้าถึงได้ไม่ว่าจะเป็นมนุษย์เชื้อชาติ ศาสนา หรือเผ่าพันธุ์ใดก็ตาม ถ้าใจหยุดนิ่งอยู่ที่ฐานที่ ๗ ตรงนี้ ก็เข้าถึงได้กันทุกคน ไม่มีเว้นเลย นี่เป็นสังฆธรรม เป็นธรรมของพระอรียเจ้า คือเป็นความรู้ของพระอรียเจ้าที่ท่านค้นพบ แล้วก็เป็นจริง ต้องเป็นอย่างนี้ ผิดจากนี้ไปไม่ใช่

เพราะฉะนั้น ก็แปลว่า มรรคผลนิพพานนั้นมีอยู่ในตัวของเราและของทุกคน มรรคผลนิพพานนั้นไม่พ้นกาลสมัย ไม่ใช่ผูกขาดมีได้เฉพาะในสมัยพุทธกาล เพราะสังฆธรรมมีอยู่ได้ตลอดเวลา เนื่องจากอยู่ในตัวของเราและมนุษย์ทุก ๆ คน มีอยู่ในกลางกายของสรรพสัตว์ทั้งหลาย โดยเฉพาะมนุษย์ที่เราจะเห็น

ได้ง่าย มีแต่ไม่รู้ว่ามีอยู่ ตรงนี้เป็นหัวใจหัวใจต่อที่สำคัญว่า ใคร
จะประสบความสำเร็จสมหวังในชีวิตหรือไม่

ความสมบูรณ์พร้อมไปด้วยวัตถุภายนอก
เป็นความสำเร็จในชีวิตระดับหนึ่ง แต่ก็ยังมี
ขอบเขตจำกัด แล้วก็มีภาระที่จะต้องคอยรับผิดชอบ คอยดูแล มีเครื่องกังวลเยอะแยะ คือ ความ
สำเร็จที่มีภาระ มีความกังวลปนอยู่ แต่ถ้าเข้าถึง
อริยทรัพย์ภายในดังกล่าวนี้นี้จึงจะได้ชื่อว่าประสบความสำเร็จในชีวิตอย่างแท้จริง เพราะปราศจาก
เครื่องกังวล ปราศจากภาระ ไม่มีขอบเขต เป็น
อิสระ กว้างขวาง เพราะฉะนั้นใครจะได้ชื่อว่า
ประสบความสำเร็จในชีวิตต้องเป็นชีวิต ๒๐๐
เปอร์เซ็นต์ ภายนอก ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์ และ
ภายในอีก ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์

เหมือนพระสัมมาสัมพุทธเจ้า หรือผู้มีบุญในกาลก่อนโน้น
ที่พร้อมไปด้วยสมบัติ ลาภ ยศ สรรเสริญ อำนาจ วาสนา
พวกพ้องบริวาร แต่พอถึงจุดอิมัตถ์ก็แสวงหาสิ่งที่ดีกว่า จึงมี
กุลบุตรออกจากตระกูลต่าง ๆ ทั้งชนชั้นล่าง ชั้นกลาง ชั้นสูง

กระทั่งถึงพระราชา มหากษัตริย์ ผู้มีสมบัติจักรพรรดิตักไม่พร่อง
ก็จะแสวงหาชีวิตที่สูงส่งกว่านี้ คือ ทางมรรคผลนิพพานนั่นเอง

เพราะฉะนั้น ตรงนี้จึงเป็นสิ่งสำคัญ ที่เราต้องให้ความสำคัญ
สำคัญเอาไว้เสีย เพราะเป็นเรื่องเกี่ยวกับตัวของเรา ที่ได้เกิดมา
เป็นมนุษย์ มาพบพระพุทธศาสนา เราก็จะต้องใช้กายมนุษย์
พยายามให้มีคุณค่าอย่างเต็มที่ โดยเดินรอยตามพระสัมมาสัม
พุทธเจ้า พระอรหันต์ทั้งหลาย ท่านทำอะไรเราก็ทำอย่างนั้น
ท่านเป็นอย่างไรเราก็จะเป็นอย่างนั้นไปด้วย

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงบรรลุมรรคดังกล่าวย่างนี้
จนกระทั่งกาลเวลาผ่านไปหลังจากพุทธปรินิพพานได้ ๕๐๐ ปี
โดยประมาณนั้น คำสอนเกี่ยวกับเรื่องการบรรลุมรรคผล
นิพพานดังกล่าว ด้วยการหยุดใจเข้าไปถึงพระธรรมกายที่อยู่
ภายในนั้นค่อย ๆ แปรปรวนไป เพราะว่ามึนนักคิด นักทฤษฎี นัก
ปรัชญาเกิดขึ้นมาก นักปฏิบัติก็ปลีกวิเวก ส่วนนักคิดอะไรต่าง ๆ
นั้นก็มักจะไม่ค่อยนิยมสนใจการปฏิบัติก็จะไปตีความหลัก
ธรรมคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าออกไปตามความเข้าใจ
ของตน ซึ่งมีความรู้ยังไม่สมบูรณ์

เพราะฉะนั้น ความหมายที่แท้จริงเกี่ยวกับเรื่องพระธรรมกาย
จึงแปรปรวนไป หากจุดที่จะนำไปสู่การปฏิบัติให้เข้าถึงได้ยาก แต่
ยังดีที่ยังคงคำว่า “**ธรรมกาย**” เอาไว้ที่มีอยู่ในพระไตรปิฎกทั้ง
เถรวาทและในมหายาน แต่ความหมายก็แตกต่างกันไป

ดังนั้นหลังจากพุทธปรินิพพานได้ ๕๐๐ ปี ผู้ที่จะรู้จัก ธรรมกายอย่างแท้จริงจึงลดน้อยถอยลงไปเรื่อย ๆ แม้บางแห่ง เช่น ในแผ่นดินจีน จะมีคำว่า ธรรมกาย หรือสอนกันแล้วก็บอก ต่อ ๆ กันมาว่า ในตัวในท้องมีพระ แต่ก็อยู่ในวงจำกัด และใน ที่สุดก็ค่อย ๆ เลือนกันไป ก็เป็นอย่างนี้เรื่อยมายาวนานถึง สองพันกว่าปี

จนกระทั่งเมื่อ ๙๒ ปี* ที่ผ่านมา คำว่า **ธรรมกาย** ที่มีความ หมายอย่างแท้จริง และวิธีที่จะปฏิบัติเข้าถึงพระธรรมกายก็ถูกค้น พบกลับคืนขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง เมื่อพระเดชพระคุณหลวงปู่ พระ มงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) ท่านบวชมาได้ ๑๑ พรรษา กลาง พรรษาที่ ๑๒ อายุได้ประมาณ ๓๓ ปี เพราะบวชเมื่ออายุ ๒๒ ปี

หลังจากที่ผ่านการศึกษาทังภาคปริยัติ ภาคปฏิบัติ ตาม ครุบาอาจารย์ต่าง ๆ แสวงไปทุกหนทุกแห่งเพื่อจะหาคำตอบว่า พระสัมมาสัมพุทธเจ้าปฏิบัติธรรมอย่างไร บรรลุธรรมอย่างไรจึง หลุดพ้นจากความทุกข์จากกิเลสอาสวะได้ เมื่อไม่เจอ ในกลาง พรรษาที่ ๑๒ ขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๑๐ ที่โบสถ์ วัดโบสถ์บน บางคู เวียง จังหวัดนนทบุรี ท่านไปจำพรรษาอยู่ที่ตรงนั้น ในยามเย็น ของวันเพ็ญเดือน ๑๐ นั้น ท่านก็ตั้งสัตยาธิษฐานว่า

*พระเดชพระคุณหลวงปู่พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) พระผู้ปราบมาร
บรรลุธรรมกลางพรรษาที่ ๑๒ วันเพ็ญขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๑๐ พ.ศ. ๒๔๖๐

“วันนี้ถ้าเราไม่ได้บรรลुธรรมที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าบรรลु ก็จะไม่ลุดจากที่ แม่เนื้อเลือดจะแห้งเหือดหายไป เหลือแต่กระดูกหนึ่งข้างมันไม่ได้ตายเถอะ ยอมตาย”

แล้วท่านก็ทิ้งทุกอย่าง ปล่อยวางทุกสิ่ง รวมใจไปหยุดนิ่ง ๆ นุ่ม ๆ ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ซึ่งปกติก็เป็นธรรมชาติของใจ ถ้าทิ้งทุกอย่าง วางทุกสิ่ง มันจะกลับไปนิ่งอยู่ในที่ตั้งดั้งเดิม คือ กลางกายฐานที่ ๗ ตรงนี้ แล้วท่านไม่ได้ทำอะไรอีกเลย ไม่ได้คิดอะไรเลย ทำใจให้หยุดนิ่งอย่างเดียว เพราะท่านยังไมรู้เลยว่า ธรรมที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าบรรลุนั้นอยู่ที่ตรงไหน เป็นอย่างไร แต่ว่า ณ วันนั้นท่านมีความตั้งใจที่เด็ดเดี่ยวเอาชีวิตเป็นเดิมพัน เพราะท่านเบื่อหน่ายจากความทุกข์ เห็นภัยในวัฏสงสารเช่นเดียวกับผู้มีบุญในกาลก่อน

เพราะฉะนั้น ใจของท่านก็ปลอดโปร่ง แล้วก็ทำหยุดทำนิ่งอย่างเดียว นิ่งไปเรื่อย ๆ แล้วท่านก็เห็นไปตามลำดับ จนกระทั่งได้บรรลुพระธรรมกาย เมื่อบรรลุพระธรรมกายแล้ว ท่านก็เปล่งอุทานในยามดึกว่า “เออ... มันยากอย่างนี้เอง ถึงได้ไม่บรรลुกัน ความเห็น ความจำ ความคิด ความรู้ ต้องรวมเป็นจุดเดียวกัน เมื่อหยุดแล้วจึงดับ เมื่อดับแล้วจึงเกิด ถ้าไม่ดับ ก็ไม่

เกิด นี่เป็นของจริง ของจริงต้องอยู่ตรงนี้ ถ้าไม่ถูกส่วนนี้ เป็นไม่เห็นเด็ดขาด”

คล้าย ๆ กับพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่พระองค์ตรัสรู้ใต้ โพธิบัลลังก์โคนต้นพระศรีมหาโพธิ์ ในวันที่พระองค์ตัดสินใจ เด็ดเดี่ยว ถ้าไม่ได้บรรลุนิพพานให้หลุดพ้นจากทุกข์ก็จะไม่ลุก จากที่ นั่งบำเพ็ญเพียรไปตั้งแต่อายุห้าขวบเรื่อยไปเลย ค่อนคินจึงได้ บรรลุนิพพานเข้าถึงกายธรรมพระโสดาบัน แล้วก็เปล่งอุทานว่า

“เมื่อใดธรรมทั้งหลายบังเกิดขึ้นแก่พราหมณ์ ผู้มีความเพียรเพ่งอยู่ เมื่อนั้นความสงสัยของ พราหมณ์นั้นย่อมสิ้นไป เพราะมารู้ชัดธรรม พร้อมทั้งเหตุ”

คำว่า “พราหมณ์” หมายถึง นักบวช, บรรพชิต ที่มีความ เพียรอย่างถูกหลักวิชา

เพียรเพ่งอยู่ “เพ่ง” ไม่ได้หมายถึงว่า จ้อง หรือลุ่น หรือ เค้น หรือเน้นภาพ หรือตั้งใจมากเกินไป แต่หมายถึง ใจที่หยุด นิ่งอย่างสบาย ๆ พอถูกส่วนธรรมก็บังเกิดขึ้น ทำให้ความสงสัย ในสิ่งที่ตัวสงสัยในเรื่องหนทางแห่งการพ้นทุกข์มีจริงหรือ เราจะ ทำได้หรือ และก็พบว่า มันมีจริง เราทำได้จริง เข้าถึงได้จริง

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าเมื่อ ๒,๕๐๐ กว่าปี พระองค์ก็
อุทานอย่างนั้น จนถึงรุ่งอรุณตอนเช้าเมื่อได้บรรลุอนุตรสัมมา
สัมโพธิญาณแล้ว บรรลุกายธรรมอรหัตตสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว
พระองค์ทรงอุทานอย่างนั้นเหมือนกันว่า

“เมื่อใดธรรมทั้งหลายบังเกิดขึ้นแก่พราหมณ์
ผู้มีความเพียรเพ่งอยู่ พราหมณ์นั้นย่อมกำจัด
มารและเสนามารเสียได้ ดำรงอยู่เหมือนดวง
อาทิตย์ผุดขึ้นมากำจัดมืด กระทำอากาศให้สว่าง
ฉะฉาน”

หมายถึง ความมืด ด้วยความไม่รู้จริงอันใดในใจหมดสิ้น
ไปเลย พระเดชพระคุณหลวงปู่ เมื่อ ๙๒ ปี ท่านก็เป็นอย่างนั้น
แต่ท่านอุทานว่า “เออ... มันยากอย่างนี้เอง ถึงได้ไม่บรรลุกัน
ความเห็น ความจำ ความคิด ความรู้ ต้องรวมเป็นจุดเดียวกัน
เมื่อหยุดแล้วจึงดับ เมื่อดับแล้วจึงเกิด ถ้าไม่ดับ ก็ไม่เกิด นี่เป็น
ของจริง ของจริงต้องอยู่ตรงนี้ ถ้าไม่ถูกส่วนนี้ เป็นไม่เห็นเด็ดขาด”

ดับลงไป แล้วก็เกิดมาเป็นดวงใส เป็นกายภายใน แล้ว
ก็พบพระธรรมกาย

เพราะฉะนั้น ท่านจึงเข้าใจคำว่า **ธรรมกาย** ได้ซาบซึ้งกว่า
เดิมมากมายนัก เพราะเข้าถึงตัวจริง เมื่อเข้าถึงแล้วก็รู้ว่าเป็น
พระธรรมกาย เพราะกายนั้นบอกเองว่า นี่ธรรมกาย คือกาย
ทั้งก่อนประกอบไปด้วยธรรม ๘๔,๐๐๐ พระธรรมชั้น หรือจะ
เรียกว่าเป็นที่รวมประชุมหมวดหมู่แห่งธรรม แห่งความบริสุทธิ์
ทั้งหมด

กายก่อนนี้เป็นธรรมที่พ้นจากกฎของไตรลักษณ์ไปสู่สภาวะ
ที่เที่ยง เป็นอมตะ มั่นคง เป็นสุขล้วน ๆ แหล่งกำเนิดแห่งความ
สุข และก็เป็นตัวของตัวเอง เป็นอิสระ ไม่มีการเปลี่ยนแปลง
เป็นอยู่ได้ด้วยตัวของตัวเองโดยไม่อาศัยสิ่งอื่น เหมือนดวง
อาทิตย์ที่มีแสงสว่างในตัวเอง มีพลังงานในตัวเอง ไม่เหมือน
ดาวเคราะห์ทั้งหลาย

เมื่อรู้จักคำว่าพระธรรมกาย และเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับ
พระธรรมกายในตัวแล้วตั้งแต่นั้นท่านก็ค้นคว้าเรื่อยมา

เวลาที่เหลืออยู่นี้ ให้ทุกคนตั้งใจประกอบความเพียรให้
กลั่นกล้ำอย่างถูกหลักวิชาให้สมกับว่าได้เกิดมาพบพระพุทธ
ศาสนาวิชาธรรมกาย ให้ทุกคนประดับประดาใจให้หยุดนิ่ง
ให้ลูกทุกคนสมหวังตั้งใจในการเข้าถึงพระธรรมกายในตัวทุก ๆ
คนนะ ต่างคนต่างนั่งกันไปเงียบ ๆ นะ

พระเทพญาณมหามุนี

